

PRAWO PODATKOWE

- Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 grudnia 2009r., sygn. akt K 7/08 (<https://ipo.trybunal.gov.pl/ipo/view/sprawa.xhtml?&pokaz=dokumenty&sygnatura=K%207/08>):
 - „Art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844, Nr 220, poz. 1601, Nr 225, poz. 1635, Nr 245, poz. 1775, Nr 249, poz. 1828 i Nr 251, poz. 1847, z 2008 r. Nr 93, poz. 585, Nr 116, poz. 730 i Nr 223, poz. 1463 oraz z 2009 r. Nr 56, poz. 458), dodany przez art. 1 pkt 11 lit. b ustawy z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683), jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. II Przepis wymieniony w części I wyroku traci moc obowiązującą z upływem 18 (osiemnastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej”.
- Wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 marca 2015r., sygn. akt C-499/13, (<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=1C7400697045742C124D43B5ECF3D8A2?text=&docid=163246&pageIndex=0&doclang=PL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=15432318>):
 - „1) Artykuły 9, 193 i art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, który w ramach sprzedaży nieruchomości w trybie egzekucji nakłada na płatnika, czyli komornika sądowego, który dokonał tej sprzedaży, obowiązek obliczenia, pobrania i zapłaty podatku od wartości dodanej od kwoty uzyskanej z owej transakcji w wymaganym terminie.
 - 2) Zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona przepisowi prawa krajowego, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, na podstawie którego komornik sądowy odpowiada całym swoim majątkiem za kwotę podatku od wartości dodanej od kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości dokonanej w trybie egzekucji, w wypadku gdy nie wykona on obowiązku pobrania i wpłacenia tego podatku, pod warunkiem że dany komornik sądowy faktycznie posiada wszelkie instrumenty prawne w celu wykonania tego obowiązku, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
 - 3) Artykuły 206, 250 i 252 dyrektywy 2006/112 oraz zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, na podstawie którego wskazany w tym przepisie płatnik ma obowiązek obliczyć, pobrać i wpłacić kwotę podatku od wartości dodanej z tytułu sprzedaży towarów dokonanej w trybie egzekucji, bez możliwości odliczenia kwoty podatku naliczonego w okresie od początku okresu rozliczeniowego do daty pobrania podatku od podatnika”.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2018r., sygn. akt II FSK 85/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/031B840477>):

- *„o ile w sferze uzasadnienia korekty deklaracji i wniosku o stwierdzenie nadpłaty mogą być zbieżne, o tyle elementem rozróżniającym i rozstrzygającym jest w tym przypadku sformułowanie przez podatnika żądania odnośnie zwrotu. Oznacza to, że pismo, które oprócz uzasadnienia dla istnienia nadpłaty i zasadności złożenia korekty deklaracji zawiera dodatkowe elementy, szczególnie dotyczące zwrotu nadpłaty, nie może być interpretowane jako zwykle uzasadnienie korekty deklaracji, a stanowi już w wystarczającym zakresie wniosek o zwrot nadpłaty po przeprowadzeniu stosowanego postępowania, a więc w niniejszym przypadku po stwierdzeniu nadpłaty”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 czerwca 2018r., sygn. akt II FSK 1572/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5CBA17A136>):
 - *„Na uwzględnienie zasługiwał natomiast sformułowany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 11 ust. 2 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 8 u.p.d.o.f. w zakresie ustalenia wartości złomu otrzymanego jako nieodpłatne świadczenie. Sąd pierwszej instancji zaaprobował sposób ustalenia wartości nadwyżki magazynowej przy zastosowaniu metody FIFO (pierwsze weszło – pierwsze wyszło). Możliwość zastosowania tej metody wyprowadzono z treści art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. nr 76, poz. 694 ze zm.). Przepis ten (w brzmieniu odnoszącym się do realiów faktycznej sprawy) dotyczy wyceny rzeczowych składników aktywów obrotowych wg wartości stanu końcowego (w rozpatrywanym przypadku na dzień 31 grudnia 2004 r”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 grudnia 2017r., sygn. akt II FSK 928/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/82E9668585>):
 - *„Stwierdzona w niniejszym przypadku wadliwość decyzji, stanowiących podstawę wszczęcia postępowania egzekucyjnego, skutkowałą wyeliminowaniem ich z obrotu prawnego i umorzeniem postępowań w przedmiocie zaległości podatkowych skarżącego, co jednak, jak wskazuje judykatura nie może prowadzić do obciążenia zobowiązanego negatywnymi skutkami takiej sytuacji. W konsekwencji przeprowadzona egzekucja okazała się niezgodna z prawem, a koszty egzekucyjne zostały pobrane nienależnie”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 marca 2016r., sygn. akt I FSK 1983/14 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/C504A93B56>):
 - *„Jeżeli o użytkowych walorach wykonywanej zabudowy meblowej decyduje trwałe połączenie wykonanych na zlecenie części zabudowy z elementami konstrukcyjnymi budynku (ściany, podłoga, sufit) w sposób uniemożliwiający jej przesunięcie w inne miejsce (trwała zabudowa spełniająca jako całość określoną funkcję użytkową), a same te części, bez trwałego ich przymocowania do elementów konstrukcyjnych budynku (ścian, podłogi, sufitu), nie spełniają pod względem użytkowym przymiotu mebla – nie ma podstaw do twierdzenia, że przedmiotem powyższych czynności jest dostawa wyposażenia (mebla)”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 czerwca 2014r., sygn. akt II FSK 1819/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/4CDACF67AF>):

- *„Okoliczność, czy wydatek został sfinansowany bezpośrednio z rachunku ZFRON, czy ze środków przedsiębiorcy, a następnie "zrefundowany" (zwrócony) ze środków tego rachunku dla potrzeb możliwości uwzględnienia wydatku jako kosztu uzyskania przychodów nie może mieć znaczenia. Istotne jest to, że w sensie ekonomicznym wydatki sfinansowane zostały ze środków ZFRON oraz wydatkowane zostały w celu uzyskania przychodów (art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f.) na cele przewidziane w ust. 4 art. 33 ustawy o rehabilitacji. Zakład pracy chronionej na takim sposobie rozliczania wydatków nie korzysta, a wręcz przeciwnie - angażuje swoje środki obrotowe na cele zatrudnionych osób niepełnosprawnych, a dopiero później otrzymuje ich zwrot. Nie istnieje regulacja zakazująca wprost pokrywania z funduszu ZFRON wydatków uprzednio poczynionych na wskazany w przepisach cel z bieżącego rachunku bankowego lub innych funduszy”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 grudnia 2013r., sygn. akt II FSK 178/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F48091DA45>):
- *„nie można wyciągać wniosków dotyczących zachowania Skarżącej z pierwszej połowy roku na zachowania mające miejsce po kilku miesiącach. W skardze tej podkreślono również, jako że istotnie sądząc z prezentowanej argumentacji, zarówno organ podatkowy, jak i Sąd pierwszej instancji nie przyjmowali do wiadomości, iż Skarżąca cierpiała na depresję wprawdzie od dawna, ale choroba ta nie miała charakteru trwałego o stałym i ciągłym przebiegu objawów, lecz jest to schorzenie o zmiennym natężeniu charakteryzujące się okresami zaostrzeń i remisji”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 czerwca 2013r., sygn. akt II FSK 2157/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/822292B59F>):
- *„Uchylenie decyzji nieostatecznej, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności nie stanowi automatycznie przesłanki do umorzenia postępowania zażaleniowego dotyczącego postanowienia o nadaniu przedmiotowego rygoru na podstawie art. 233 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005r., Nr 8, poz. 60 z późn.zm.) jako bezprzedmiotowego w sytuacji, gdy na podstawie takiej nieostatecznej decyzji zaopatrzonej w rygor natychmiastowej wykonalności zastosowano środek egzekucyjny”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 sierpnia 2012r., sygn. akt I FSK 1250/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F6224A7629>):
- *„Słusznie wobec tego wskazał autor skargi kasacyjnej, że wyrok Sądu pierwszej instancji narusza art. 153 w zw. z art. 134 § 1 Ppsa; nawiasem mówiąc zaś, zaaprobowane w nim rozstrzygnięcia organów godzą również w zasadę zaufania wyrażoną w art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej (zarzut nr 5), skoro strona "zaskakiwana" jest obecnie argumentem, który z uwagi na instytucję prawomocności nie może być już podnoszony”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 stycznia 2012r., sygn. akt I FSK 447/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/96CD711287>):

- *„Naczelny Sąd Administracyjny uznaje za stosowne i konieczne wyrażenie poglądu, że fakt, iż osoba przy sprzedaży korzysta z usług profesjonalnego pośrednika przemawia raczej, co do zasady, w oderwaniu od innych okoliczności sprawy, za niepodjęciem działań charakterystycznych dla prowadzącego handel nieruchomościami, jeżeli osoba ta jest klientem biura pośrednictwa. Także, biorąc pod uwagę stanowisko wyrażone w ww. wyroku TSUE z dnia 15 września 2011 r., że nie ma decydującego znaczenia osiągnięcie zysku przez zbywającego, należy rozważyć, czy podanie we wniosku o interpretację, że zakup stanowił lokatę nadwyżki środków finansowych, może być oceniony jako ten element, który wskazuje na zamiar prowadzenia działalności gospodarczej. Takich lokat kapitału, zabezpieczających zachowanie realnej wartości posiadanych pieniędzy, dokonuje się zakupując również inne (poza nieruchomościami) dobra, jak biżuteria, kruszce - sztabki złota, czy srebra, akcje, obligacje, dzieła sztuki, w celu późniejszej, w razie potrzeby, zamiany ich na środki pieniężne w drodze ich sprzedaży. Czynności te będą miały znaczenie ewentualnie w zakresie podatku dochodowego. Natomiast same w sobie, nawet z tak określonym celem ich zakupu, a następnie sprzedaży, nie pozwalają na twierdzenie wprost na ich podstawie, że stanowią działalność gospodarczą, jeżeli są one dokonywane w ramach zarządu majątkiem prywatnym sprawowanym w realiach gospodarczych obecnych czasów”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 marca 2011r., sygn. akt I FSK 396/10 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/AFA8B47AC7>):
- *„W procesie stosowania prawa nie można bowiem interpretować norm prawnych w taki sposób, że na określony podmiot są nakładane obowiązki, a w konsekwencji wymierzone w stosunku do niego sankcje w sytuacji, gdy ów podmiot nie ma prawnych i faktycznych możliwości realizacji tych obowiązków. Zatem skoro do czasu uprawomocnienia się planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji, dysponentem całej wpłaconej kwoty był sąd rejonowy, albowiem pieniądze były złożone do depozytu sądowego, a więc na rachunku bankowym Skarbu Państwa, a tenże sąd odmawiał wcześniejszej wypłaty, komornik nie miał prawnej i faktycznej możliwości wywiązania się z obowiązków wynikających z art. 18 ustawy o VAT i art. 8 O.p., polegających na pobraniu i wpłaceniu podatku na rachunek Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego. W konsekwencji więc nie może ponosić odpowiedzialności określonej w art. 30 O.p. Odmienna wykładnia przepisów byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą praworządności wynikającą z art. 7 Konstytucji RP i art. 120 O.p., a także z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji)”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 grudnia 2011r., sygn. akt II FSK 2128/10 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/73962C29EE>):
- *„Przez pojęcie "zbywania majątku znacznej wartości", o którym mowa w art. 239b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, należy rozumieć taką czynność strony, która polega na wyzbyciu się składnika bądź składników majątku, które, wbrew stanowisku autora skargi kasacyjnej, nie posiadają same w sobie waloru znacznej wartości, lecz dopiero w porównaniu do wartości pozostałego należącego do podatnika mienia stanowią jego znaczącą wartość. Oznacza to, że stwierdzenie przez organ podatkowy wystąpienia przesłanki nadania rygoru natychmiastowej wykonalności nieostatecznej decyzji podatkowej, o której mowa w art. 239b § 1 pkt*

3 Ordynacji podatkowej, poprzedzone musi zostać ustaleniem całego majątku podatnika, na podstawie możliwych dostępnych dowodów, ich wszechstronnej oceny oraz w zgodzie z zasadą prawdy materialnej”.

➤ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2018r., sygn. akt II FSK 1845/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/CB44666B5A>):

- „Tak więc skoro wyłączne prawo do odmian roślin nie powstaje *ex lege* jak w przypadku prawa autorskiego, zaś indywidualny charakter odmiany osiągniany jest nie tylko ze względu na osobę twórcy, ale również na udział sił przyrody, w znacznej mierze niezależnych od woli człowieka, to przyjęć należy, że wyłączne prawo do odmiany rośliny, wynikające z ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin nie stanowi prawa autorskiego lub pokrewnego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. Powyższe oznacza, że od wynagrodzenia wypłacanego podmiotowi, któremu przysługuje owe prawo na podstawie umowy licencyjnej upoważniającej do reprodukcji, ukorzeniania oraz sprzedaży odmian roślin, nie jest pobierany podatek u źródła na podstawie wskazanego przepisu”.

➤ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2018r., sygn. akt I FSK 1692/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/864E5E32C7>):

- „w przypadku, gdy gmina na podstawie aktu prawa miejscowego podejmie decyzję o wprowadzeniu bezpłatnych usług komunikacyjnych na swoim terenie, wówczas rekompensata będzie pokrywała w całości wydatki związane z działalnością spółki komunalnej w tym zakresie. Natomiast do nieodpłatnego świadczenie usług nie będzie miała zastosowania u.p.t.u. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 1 pkt 1 u.p.t.u. opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odpłatne świadczenie usług na terenie kraju. W takim przypadku zastosowanie art. 29a ust. 1 u.p.t.u w sposób oczywisty nie będzie miało miejsca gdyż usługodawca nie otrzyma zapłaty za świadczoną usługę. Za taką zapłatę nie można bowiem, o czym była wyżej mowa, uznać przyznanej na podstawie przepisów u.p.t.z. rekompensaty”.

➤ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 sierpnia 2010r., sygn. akt I FSK 1346/09 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5DB3A94549>):

- „To, że konkretni wystawcy faktur nie potwierdzili dostawy nie pozwala na proste przyjęcie, i to tylko na tej podstawie, że sprzedający towar nie był w jego posiadaniu. Mógł go nabyć od kogoś innego, bez stosownych dokumentów w postaci faktury, co nie ma wpływu na ustalenie faktu, czy dokonał czynności sprzedaży, jak chodzi o podatek od towarów i usług od czynności dostawy towaru”.

➤ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2013r., sygn. akt II FSK 269/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DE46F90DE5>):

- „Bez znaczenia dla przeprowadzonej oceny prawnej jest zatem fakt utraty przez art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f. mocy obowiązującej dopiero z dniem ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw”.

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 marca 2012r., sygn. akt I FSK 542/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/693E765764>):
 - *„Sąd pierwszej instancji w sposób dorozumiany doprowadził do przeciwstawienia reguły związania prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego (art. 170 P.p.s.a.) - rozumianej i zastosowanej tak, jak dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - zasadzie, że sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelnego Sąd Administracyjny (art. 190 zdanie pierwsze P.p.s.a.)”.*

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 czerwca 2011r., sygn. akt II FSK 156/10 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/C0662FC820>):
 - *„Rację ma zatem skarżący, gdy twierdzi, że zarówno wykładnia językowa art. 14 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1, ale także art. 9 ust. 2 u.p.d.o.f., jak i ich wykładnia systemowa oraz funkcjonalna, wskazują na to, że korekta przychodu o wartość zwróconych towarów może odnosić się jedynie do tego roku podatkowego/kalendarzowego, w którym powstał przychód”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 24 lutego 2016r., sygn. akt I SA/Bd 22/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/C290DC464E>):
 - *„Sąd nie akceptuje praktyki, w której uniemożliwia się podatnikowi zweryfikowanie jego żądania o stwierdzenie nadpłaty (nie przesądzając zasadności tego wniosku) na skutek tego, że z powodu wielomiesięcznego postępowania kontrolnego ostatecznie umorzonego niezwłocznie po upływie terminu przedawnienia, nie było możliwości prawnej wszczęcia postępowania o stwierdzenie nadpłaty, pomimo nie naruszenia przez podatnika terminu z art. 79 § 2 O.p. do złożenia wniosku wymaganego prawem. W sytuacji, gdy organ kontroli skarbowej mając na uwadze zakres upoważnienia do prowadzonego postępowania kontrolnego nie orzeka z urzędu o nadpłacie i trudno znaleźć podstawę prawną do żądania wydania decyzji o nadpłacie z urzędu, gdy jednocześnie nie została zakwestionowana wysokość zobowiązania podatkowego, faktycznie przepis o prawie złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty byłby w niektórych sytuacjach martwy, a prawo podatnika iluzoryczne”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 23 października 2013r., sygn. akt I SA/Bd 259/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F2BC60C166>):
 - *„Organ ponownie, wbrew wyraźnym zaleceniom Sądu, oparł się jedynie na takich fragmentach zeznań świadków, które potwierdzają sformułowane przez niego tezy, a pominął te ich części, które mogłyby im przeczyć”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 stycznia 2019r., sygn. akt III SA/Wa 4190/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F25D227359>):
 - *„Konstrukcji nadużycia nie da się zastosować do transakcji dokonywanych w ramach karuzeli podatkowej, ponieważ nie ma tu żadnych ukrytych rzeczywistych czynności, które można odtworzyć pomijając przy tym sztuczne czynności stanowiące nadużycie”;*

- *„fakt, iż podatnik dokonuje dostaw towarów i korzysta z mechanizmu odliczenia nie stanowi korzyści podatkowej. Jest to konsekwencja skorzystania z mechanizmu VAT aby przedsiębiorca mógł uzyskać neutralność tego podatku. Zaś fakt braku zapłaty podatku przez dostawcę zwłaszcza tego, który jest na wcześniejszym etapie niż analizowany etap transakcji nie stanowi samoistnej podstawy do pozbawienia podatnika prawa do odliczenia VAT. Podatnik odlicza bowiem to co zapłacił swojemu dostawcy, a nie to co było należne na wcześniejszych etapach obrotu”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 19 marca 2018r., sygn. akt I SA/Bd 22/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DF48135EE9>):
- *„w ocenie Sądu, obciążenie obowiązkiem zapłaty akcyzy skarżącej Spółki w zaistniałym stanie faktycznym, stanowi naruszenie art. 42 ust.1 pkt 5 i pkt 7 u.p.a. oraz jest sprzeczne z zasadą proporcjonalności i demokratycznego państwa prawnego, o których stanowią przepisy art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 13 marca 2019r., sygn. akt I SA/Wr 1138/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F431AB2668>):
- *„Nie jest też, w ocenie Sądu prawidłowa ocena miejsca prowadzenia działalności przez I.T. na terenie Polski, bowiem nie została dokonana z uwzględnieniem niezbędnego do prowadzenia działalności gospodarczej zaplecza technicznego i osobowego, w kontekście wskazanego przez ten podmiot sposobu prowadzenia działalności gospodarczej, tj. działalności polegającej na pośrednictwie w handlu, a nie na zakupie towarów ich magazynowaniu i oferowaniu do sprzedaży. Pośrednictwo handlowe nie wymaga posiadania magazynów, placów, zatrudniania pracowników do przyjmowania i wydawania towaru”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 17 kwietnia 2019r., sygn. akt I SA/Bd 89/19 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/E267FC1442>):
- *„Niezrozumiałe jest także odrzucenie argumentu, że węgierskie władze podatkowe potwierdziły fakt prawidłowego i terminowego rozliczenia przez węgierskiego nabywcę transakcji wewnątrzspółnotowej nabycia towaru, a podstawą rozliczenia były te same dokumenty. Zdaniem Sądu w takiej sytuacji dla podważenia dokonania przez Skarżącą wewnątrzspółnotowej dostawy konieczne jest uprzednie ustalenie, czy rzeczywiście sporne urządzenie według przedstawionych przez polskiego podatnika dokumentów zostało dostarczone do wskazanej firmy węgierskiej i tam zamontowane, a zatem wywiezione z kraju”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2018r., sygn. akt I SA/Ol 852/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/824A2F67F0>):
- *„W ocenie Sądu błędne jest utożsamianie przez organy podatkowe każdego umorzenia zobowiązania cywilnoprawnego z uzyskaniem przez podatnika nieodpłatnego świadczenia w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że podatek dochodowy nie jest podatkiem majątkowym, a, jak sama nazwa wskazuje, podatkiem dochodowym. Opodatkowaniu podlega dochód (bądź przychód, co już stanowi odstępstwo od zasady), zatem realne przysporzenie, a nie zredukowanie straty majątkowej”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 13 marca 2018r., sygn. akt I SA/Bd 73/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/55DF480A9C>):
 - *„trzeba przyznać rację skarżącej, iż wrażenie, że Spółka ma na celu podważenie dotychczasowej oceny kompletnego materiału dowodowego może wynikać z faktu pominięcia przez organ podatkowy istotnych dla sprawy okoliczności. Organ nie może wywodzić negatywnych dla strony konsekwencji z faktu, że w niepełny sposób prowadził postępowanie dowodowe”.*
- Postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 kwietnia 2018r., sygn. akt III SA/Wa 2357/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/85F3A17CE9>):
 - *„Sąd stwierdził, że Skarżąca w realiach rozpoznawanej sprawy wykazała, iż nie ma dostatecznych środków na poniesienie pełnych kosztów postępowania, które na obecnym jego etapie stanowi wpis od skargi kasacyjnej w kwocie 49.845 zł. Zdaniem Sądu, przemawiają za tym okoliczności, że Spółka nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej ani nie dokonuje jakichkolwiek inwestycji, nie posiada żadnych znaczących aktywów, ani żadnych środków na rachunkach bankowych. Nie osiągnęła żadnych dochodów ze sprzedaży usług, posiada szereg przeterminowanych zobowiązań wobec kontrahentów krajowych, jak i wobec Skarbu Państwa”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 11 lipca 2017r., sygn. akt I SA/Łd 375/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/AFBC9E84E2>):
 - *„w wypadku, gdy prowadzący skład podatkowy dokonuje wewnątrzspółnotowego nabycia produktów energetycznych wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy o podatku akcyzowym dla innego podmiotu, jednakże ten ostatni podmiot nie zamierza oferować ich jako paliwa silnikowe, lecz przeznacza te produkty do przerobu na produkt niebędący paliwem, prowadzący skład podatkowy nie staje się płatnikiem podatku od towarów i usług w rozumieniu art. 17a ustawy o VAT”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 11 lipca 2017r., sygn. akt I SA/Łd 374/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/AFBC9E84E2>):
 - *„Nie można więc podzielić poglądu organu, że o zaliczeniu oleju napędowego do paliw silnikowych decyduje sama potencjalna możliwość jego użycia do napędu silników spalinowych, bez względu na to, do czego olej taki został przeznaczony”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 12 czerwca 2018r., sygn. akt I SA/Bd 329/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D5B031DA93>):
 - *„uwzględniając skargę w trybie autokontroli, jest zobowiązany w rozstrzygnięciu decyzji każdorazowo zawrzeć rozstrzygnięcie w przedmiocie tego, czy m.in. działanie organu miało miejsce bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Przepis nie pozostawia w tym zakresie organowi ani dowolności i uznaniowości, ani nie przewiduje jakichkolwiek możliwości odstąpienia od tego obowiązku”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 12 października 2017r., sygn. akt I SA/Ol 462/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/83523C2AE4>):
 - *„Dokonując kontroli legalności decyzji Sąd stwierdził natomiast naruszenie przepisów prawa materialnego, w tym art.86 ust.1 i ust.2 pkt 1 lit. a oraz art. 88 ust. 3a pkt 4 lit c ustawy o VAT. Z materiału dowodowego nie wynika bowiem, aby zamiarem strony było odliczenie podatku na zasadach ogólnych w wyniku takiego ukształtowania transakcji, które mają na celu wyłącznie uzyskanie z budżetu państwa dużego zwrotu podatku naliczonego, z jednoczesnym pominięciem podstawowego jej celu zgodnego z istotą działalności gospodarczej w postaci obrotu handlowego. Spółka rozpoczęła działalność inwestycyjną, która w pierwszej kolejności wymaga poniesienia wydatków, w tym podatku naliczonego”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 29 maja 2019r., sygn. akt I SA/Bd 222/19 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/874AB7FD7D>):
 - *„Próba wyjaśnienia przez organ podniesionych przez stronę zarzutów w odpowiedzi na skargę nie może odnieść skutku, bowiem w piśmie procesowym jakim jest odpowiedź na skargę, organ nie może uzupełniać zaskarżonego postanowienia przez zamieszczenie w niej rozważań i ocen, które zgodnie z art. 210 § 4 O.p., powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne postanowienia. Odpowiedź na skargę nie może być traktowana jako swego rodzaju "aneks" do postanowienia”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 18 sierpnia 2015r., sygn. akt I SA/Bd 522/15 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5BCDC342D4>):
 - *„Ustalenie z urzędu uzasadnionej przyczyny podanej ceny (np. w formie ekspertyzy - opinii rzeczoznawcy), powoduje konieczność zbadania przez organ wszechstronnego wpływu uszkodzenia na cenę pojazdu i to nie tylko przez konieczność odliczenia kosztów naprawy, ale także wzięcia pod uwagę spowodowanego uszkodzeniem spadku ceny na rynku nabycia. Celem uregulowania zawartego w przepisach art. 104 u.p.a. jest przeciwdziałanie oszustwom podatkowym (zaniżaniu podstawy opodatkowania). Nie mają one jednak za zadanie przeciwdziałać podstawowym prawom ekonomii polegającym na kupnie towaru taniej na rynku amerykańskim, który ze względu na wysokie wymagania konsumenta amerykańskiego oferuje pojazdy uszkodzone po cenach niższych niż w kraju. Zatem nabycie pojazdu na rynku wspólnotowym za cenę niższą niż średnia cena w kraju nie jest naganne i nie uprawnia do każdorazowej oraz automatycznej zmiany podstawy opodatkowania podatkiem akcyzowym i wyrównania jej do podstawy jaką jest średnia wartość na rynku krajowym. Zmiana podstawy opodatkowania jest uprawniona tylko wtedy, kiedy różnica w podstawie opodatkowania jest znaczna i nie ma uzasadnionej przyczyny”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 27 lutego 2014r., sygn. akt I SA/Ol 96/14 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/0673A8C70A>):
 - *„w ocenie Sądu, w dostateczny sposób uzasadniają stanowisko, że pełnomocnik strony postępowania w sprawie ustalenia lub określenia wysokości zobowiązania*

podatkowego jest także pełnomocnikiem w postępowaniu o nadanie decyzji podatkowej rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji nieostatecznej”.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 5 listopada 2013r., sygn. akt I SA/Bd 654/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/90DCC39B97>):
 - *„Choć sądy administracyjne, dokonując kontroli zaskarżonego aktu, kierują się zasadą tempus regit actum i oceniają zaskarżoną decyzję na podstawie przepisów obowiązujących w dniu ich wydania, to jednak zasada ta nie ma zastosowania w przypadku derogacji przepisu dokonanej przez orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 16 maja 2012r., sygn. akt I SA/Bd 138/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D046006BC4>):
 - *„skoro z przyjętego przez organ podatkowy za podstawę wydania zaskarżonej interpretacji stanu faktycznego wynika, że skarżący nabył wskazany grunt na cele niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a dopiero kilka lat później, w związku ze zmianą przeznaczenia gruntu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego postanowił je sprzedać jako grunt prywatny, to nie można przypisać mu w tym zakresie prowadzenia działalności handlowej”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 kwietnia 2009r., sygn. akt III SAB/Wa 32/08 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/AD2327C477>):
 - *„W niniejszej sprawie skarżąca spółka złożyła wniosek o stwierdzenie nadpłaty. Wniosek ten zdaniem Sądu powinien zostać rozpoznany przez organ z uwzględnieniem przepisów art. 75 O.p. Zgodnie z treścią art. 75 § 4 organ może dokonać zwrotu nadpłaty zgodnie z treścią wniosku o zwrot nadpłaty bez wydawania decyzji jednakże w razie wątpliwości co do nadpłaty organ może orzec o jej wysokości w drodze decyzji. W rozpoznanej sprawie nie została wydana decyzja w przedmiocie nadpłaty tj. decyzja stwierdzająca nadpłatę lub odmawiająca stwierdzenia nadpłaty. Dokonany przez organ zwrot nadpłaty, o którym mowa jest w odpowiedzi na skargę nie pokrywa kwot nadpłaty wskazanych we wniosku z dnia 7 maja 2003 r. zatem nie można twierdzić, że doszło do zwrotu nadpłaty na podstawie art. 75 § 4 O.p. bez wydawania decyzji stwierdzającej nadpłatę”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 9 maja 2008r., sygn. akt I SA/Bd 33/08 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/90FFFC284C3>):
 - *„mamy do czynienia z taką sytuacją, że z jednej strony organ sam uznaje, że strona mogła zgromadzić oszczędności w określonej wysokości, z drugiej zaś – bez uzasadnionych powodów neguje możliwość wykorzystania części tych środków na pokrycie dokonywanych w 2002 r. wydatków. Należy zauważyć, że na podstawie art.187 §1 Ordynacji podatkowej organ podatkowy jest zobowiązany do wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Wyczerpujący sposób rozpatrzenia materiału dowodowego nie może polegać na fragmentarycznej ocenie faktów, lecz oznacza dochodzenie do wyjaśnienia zdarzeń w sposób dokładny i obiektywny”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2007r., sygn. akt I SA/Po 198/06 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/4E5DDA9C93>):
 - *„W ocenie Sądu w przypadku egzekucji z nieruchomości komornicy sądowi nie spełniają warunków niezbędnych, by mogli być uznani za płatników w rozumieniu art. 8 Ordynacji podatkowej”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 4 stycznia 2006r., sygn. akt III SA/Gd 163/05 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/BECB272704>):
 - *„Zatem organ celny powinien wyjaśnić kwestię przymiotu strony w postępowaniu dotyczącym wymiaru cła. Skoro bowiem w dacie wydania zaskarżonej decyzji istniał już inny podmiot prawa powstały w wyniku przekształcenia spółki cywilnej "K" z siedzibą w T., to obowiązkiem organu było rozważenie, jakie skutki na gruncie przepisów prawa celnego wywołuje powyższa okoliczność”.*

PRAWO ADMINISTRACYJNE

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2014r., sygn. akt II OSK 2939/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/9A870887A2>):
 - *„Zdaniem orzekającego w sprawie Naczelnego Sądu Administracyjnego zachowanie w projekcie budowlanym dopuszczalnej wysokości budynku, zgodność jego funkcji z przeznaczeniem w MPZP, skutkują tym, że nawet brak zachowania parterowego charakteru zabudowy, nie prowadzi do wniosku, że decyzja Starosty Aleksandrowskiego o udzieleniu pozwolenia na budowę dotknięta jest rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 stycznia 2014r., sygn. akt II GSK 1626/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/1781C8000F>):
 - *„Trafny okazał się jednak zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 96 ust. 7 ustawy o ofercie, poprzez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że przewidziany w tym przepisie 6-miesięczny termin przedawnienia do nałożenia kary na członka zarządu emitenta, o której mowa w art. 96 ust. 6 tej ustawy, zaczyna biec nie od dnia wydania decyzji o nałożeniu kary na emitenta, ale od dnia doręczenia emitentowi decyzji o nałożeniu na niego kary”.*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 2013r., sygn. akt II GSK 1747/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/0B231FC55B>):
 - *„Obowiązek niestosowania prawa krajowego niezgodnego z prawem unijnym dotyczy nie tylko sądów, ale również wszystkich organów rozstrzygających konkretne sprawy, co oznacza, że organ niejako z urzędu powinien ustalić czy ma do czynienia ze skuteczną normą prawną zarówno w świetle prawa krajowego, jak i unijnego. Brak przeprowadzenia procesu notyfikacji, o którym mowa w art. 8 ust. 1*

dyrektywy 98/34/WE, stanowi istotne uchybienie proceduralne, które może powodować, że odnośne przepisy techniczne nie mogą być stosowane przez sąd, a w rezultacie nie mają mocy obowiązującej wobec osób prywatnych (por. wyroki w sprawach: C-303/04, C-435/05)”.
Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 lutego 2013r., sygn. akt II GSK 77/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5BB8D75F21>):

- „Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, odniesienie się przez organ do zasadniczej w tej sprawie kwestii, to jest rozstrzygnięcie technicznego, bądź nietechnicznego charakteru przepisów art. 48 ust. 1 w związku z art. 135 ust. 1 ustawy o grach hazardowych stanowi niejako warunek wstępny oceny zasadności pozostałych podniesionych w petitum skargi kasacyjnej zarzutów, w szczególności dotyczących naruszenia przez organy i Sąd I instancji prawa wspólnotowego”.

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 2013r., sygn. akt II GSK 696/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/1C1D515B73>):

- „Sąd I instancji dokonał nieprawidłowej kontroli zaskarżonej decyzji nieuznając za naruszenie prawa podpisanie obu decyzji przez tę samą osobę, będącą pracownikiem organu, a więc z naruszeniem art. 130 § 1 pkt 6 w zw. z art. 221 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. z 2012 r. poz. 749 ze zm.- dalej jako Ordynacja podatkowa)”.

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 maja 2009r., sygn. akt II GSK 972/08 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/6BBD4CAA3F>):

- „przekroczenie przez R.K. progów ogólnej liczby głosów nastąpiło wskutek umorzenia części akcji własnych spółki nie zaś w wyniku podejmowanych przez oboje małżonków lub jednego z nich czynności skutkujących powstaniem obowiązków, o których mowa w rozdziale 4 ustawy. Bez znaczenia dla obowiązku łącznego wynikającego z art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy o ofercie pozostaje fakt nabywania akcji spółki B. przez oboje małżonków przed dniem, w którym zaistniał stan skutkujący obowiązkami z rozdziału 4 tej ustawy, bowiem nie te wcześniejsze transakcje spowodowały przekroczenie określonych art. 69 ust. 1 i 2 i 74 ust. 2 ustawy progów, wiążące się z koniecznością informacji i wezwania lub zbycia akcji. Ustalenie, że obowiązki określone ustawą nie powstały w wyniku podejmowania czynności przez podmioty pozostające w porozumieniu co do nabywania akcji spółki publicznej, prowadzi do wniosku, że nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 97 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 97 ust. 3 ustawy o ofercie, na oba podmioty za niewywiązanie się z łącznego obowiązku informacyjnego jest wadliwe i narusza wskazane przepisy”.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2018r., sygn. akt V SA/Wa 802/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/C36A2410B3>):

- „Ponownie orzekając w sprawie Minister Rozwoju i Finansów uwzględni ocenę prawną wyrażoną w niniejszym wyroku i rozważy zasadność wszystkich argumentów i zastrzeżeń podniesionych przez Skarżącego na etapie odwołania (powtórzonych także w skardze). Organ winien - na podstawie opinii sporządzonej

przez biegłego - dokonać odpowiedniego ustalenia kwoty wydatków niekwalifikowalnych, a co za tym idzie określenia kwoty zwrotu, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu przyszłej decyzji, spełniającej wymogi art. 107 § 3 k.p.a.”.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2019r., sygn. akt V SA/Wa 356/19 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/6DA06ED616>):
 - *„z treści art. 149 ust. 3 kpa, który organ I instancji przywołuje w podstawie swojego rozstrzygnięcia mowa jest o odmowie wznowienia postępowania, nie zaś o odmowie wszczęcia postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 maja 2014r., sygn. akt III SA/Wa 3080/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/2FE89C6E9F>):
 - *„Zważyć przy tym należało, że żaden przepis u.p.e.a., czy też odpowiednio stosowane przepisy k.p.a., nie przewidują podjęcia zawieszono postępowania bez wydania postanowienia w tym przedmiocie. Należy rozróżnić ustanie z mocy prawa przyczyny zawieszenia od dokonania procesowej czynności w postaci wydania postanowienia o podjęciu zawieszono postępowania, o którym to postanowieniu organ obowiązany był zawiadomić strony (art. 101 § 1 k.p.a. w związku z art. 18 u.p.e.a.)”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 lutego 2013r., sygn. akt V SAB/Wa 38/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/CA222E3184>):
 - *„Celem nowelizacji art. 149 p.p.s.a. wprowadzającej do treści tego przepisu (a także innych przepisów) obok pojęcia bezczynności także pojęcie przewlekłości postępowania (znalazło się ono w wyniku nowelizacji, wprowadzonej również ustawą z dnia 3 grudnia 2010 r. także w art. 37 k.p.a., w którym występuje ono obok pojęcia niezalatwienia sprawy w terminie określonym w art. 35 K.p.a.) było wzmocnienie pozycji obywatela w zwalczaniu nielegalnej (bezprawnej) pasywności organu administracji publicznej”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2014r., sygn. akt V SA/Wa 2108/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/C462BEE109>):
 - *„organ administracji publicznej powinien brać pod uwagę z urzędu rodzaj udzielonego pełnomocnictwa w każdym stadium postępowania i nie powinien dopuścić do udziału w postępowaniu osoby, która albo w ogóle nie legitymuje się należywym pełnomocnictwem, albo pełnomocnictwo dotyczy innej sprawy niż rozstrzygana w postępowaniu, lub pełnomocnik zamierza podjąć czynności, do których nie jest umocowany”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 10 kwietnia 2013r., sygn. akt II SA/Bd 1196/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/29377044EC>):
 - *„Organ odwołał się do treści § 58 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, który stanowi, że dopuszcza się oświetlenie pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi wyłącznie światłem sztucznym, jeżeli jest to*

uzasadnione celowością funkcjonalną zlokalizowania tego pomieszczenia w obiekcie podziemnym lub w części budynku pozbawionej oświetlenia dziennego. Przepis ten mógłby mieć zastosowanie, gdyby to skarżący małż. O. chcieli umieścić pomieszczenie kuchenne w części swojego budynku pozbawionej oświetlenia dziennego, natomiast nie może stanowić podstawy do ograniczania im naturalnego oświetlenia w istniejącym już pomieszczeniu na skutek powstania obiektu na sąsiedniej nieruchomości. Nie ulega wątpliwości to, że przedmiotowe pomieszczenie kuchenne nie znajduje się w części budynku pozbawionej oświetlenia dziennego, zatem § 58 ust. 1 pkt 2 cyt. rozporządzenia nie może mieć zastosowania”.

- Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu z dnia 3 września 2015r., znak SKO-61-79/15:
 - *„Zasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 85 ust. 6 u.o.p. Organ I instancji zaliczył teren, na którym doszło do wycinki, do terenów zieleni, nie wyjaśniając jednak w żaden sposób podstaw swej decyzji”.*
- Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu z dnia 13 września 2013r., znak SKO-72-233/13:
 - *„Prowadząc postępowanie w przedmiotowej sprawie organ I instancji nie zlecił przygotowania projektu decyzji osobie uprawnionej, jak również nie przeprowadził analizy, o której mowa w art. 53 ust. 3 u.p.z.p. Zaskarżona decyzja nie zawiera załączników wymienionych w § 9 ust. 2 rozporządzenia”.*
- Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu z dnia 27 lutego 2012r., znak SKO-72-28/12:
 - *„za pierwszoplanowy dylemat przedmiotowej sprawy należy uznać to czy elektrownia wiatrowa jest urządzeniem infrastruktury technicznej. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Toruniu stoi na stanowisku, że odpowiedź na tak postawione pytanie jest twierdząca”.*

PRAWO KARNE

- Wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 kwietnia 2018r., sygn. akt II K 483/17 uniewinniający oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, utrzymany w mocy przez wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu, sygn. akt IX K 435/18.
- Wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 stycznia 2019r., sygn. akt VIII K 359/17 uniewinniający oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.
- Postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 19 grudnia 2018r., sygn. akt PR 2Ds.123.20018.

- Postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 7 września 2016r., sygn. akt Ko kks 134/15.
- Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 3 sierpnia 2016r., sygn.. akt PR Ds.629.2016.

ZATRUDNIENIE OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

- Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2002r., sygn. akt K 45/01 <https://sip.lex.pl/akty-prawne/dzu-dziennik-ustaw/wyrok-trybunalu-konstytucyjnego-sygn-akt-k-45-01-16968382>
 - „1. Art. 1 pkt 8 w związku z art. 3 ustawy z dnia 20 listopada 1999 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 95, poz. 1100) w zakresie, w jakim zmienia zasady wyliczania kwoty podatku od towarów i usług podlegającej zwrotowi na rzecz zakładu pracy chronionej, przed upływem trzyletniego okresu, przewidzianego w art. 30 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 listopada 1999 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 776 i Nr 160, poz. 1082, z 1998 r. Nr 99, poz. 628, Nr 106, poz. 668, Nr 137, poz. 887, Nr 156, poz. 1019 i Nr 162, poz. 1118 i 1126 oraz z 1999 r. Nr 49, poz. 486 i Nr 90, poz. 1001) jest niezgodny z zasadą ochrony praw nabytych i zasadą ochrony interesów w toku, wyrażonymi w art. 2 Konstytucji, w zakresie, w jakim nie przewiduje regulacji przejściowych niezbędnych dla zapewnienia ochrony interesów prowadzących zakłady pracy chronionej, którzy - w zaufaniu do dotychczasowych przepisów - rozpoczęli realizację długookresowych przedsięwzięć na rzecz osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ich zakładach.
 - 2. Art. 2 pkt 2 w związku z art. 4 ustawy z dnia 20 listopada 1999 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 95, poz. 1101) w zakresie, w jakim pozbawia przedsiębiorców prowadzących zakłady pracy chronionej przed upływem trzyletniego okresu przewidzianego w art. 30 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 listopada 1999 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 776 i Nr 160, poz. 1082, z 1998 r. Nr 99, poz. 628, Nr 106, poz. 668, Nr 137, poz. 887, Nr 156, poz. 1019 i Nr 162, poz. 1118 i 1126 oraz z 1999 r. Nr 49, poz. 486 i Nr 90, poz. 1001), uprawnień określonych w art. 31 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 2 tegoż artykułu powołanej wyżej ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 listopada 1999 r., jest niezgodny z zasadą ochrony praw nabytych i zasadą ochrony interesów w toku, wyrażonymi w art. 2 Konstytucji, w zakresie, w jakim nie przewiduje regulacji przejściowych niezbędnych dla zapewnienia ochrony interesów prowadzących zakłady pracy chronionej, którzy - w zaufaniu do dotychczasowych przepisów - rozpoczęli realizację długookresowych przedsięwzięć na rzecz osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ich zakładach”.

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2017r., sygn. akt II FSK 1888/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/860C27DA4D>):
 - *„Naczelny Sąd Administracyjny przyznał rację skarżącej w zakresie terminów przekazywania środków na rachunek zfron, co powoduje uznanie, że w tym zakresie opłata sankcyjna została określona niezasadnie”.*

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 kwietnia 2017r., sygn. akt II FSK 2476/15 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F5818D99C6>):
 - *„pogląd zawarty w zaskarżonym wyroku na to zagadnienie nie jest trafny i nie zasługuje na aprobatę. Sąd w powiększonym składzie przyjął, że posługując się wykładnią językową należy zastosować się do dyrektywy języka powszechnego (potocznego), ponieważ interpretator wykładając pojęcia języka prawnego co do zasady powinien przypisywać im takie znaczenie, jakie mają w języku potocznym. Jednakże wykładnia językowa nie dawała jednoznacznych rezultatów w zakresie interpretacji pojęcia "dzień uzyskania środków" w rozumieniu art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji, co oznaczało konieczność odwołania się do wykładni systemowej, a także celowościowej”.*

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 marca 2015r., sygn. akt II FSK 1467/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/6F7E23F8C8>):
 - *„skoro minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego nie został prawidłowo upoważniony do wydania rozporządzenia, w którym zostałby zawarty materialnoprawny termin warunkujący przyznanie pomocy de minimis, to § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji w zakresie w jakiej uzależnia uznanie wydatku z zakładowego funduszu rehabilitacji za dokonany w ramach pomocy de minimis, od zachowania przez przedsiębiorcę 30 – dniowego terminu do powiadomienia organu obowiązującego do wydania zaświadczenia o dokonaniu tego wydatku, jako wydany poza upoważnieniem ustawowym, a zatem sprzeczny z art. 33 ust. 11 ustawy o rehabilitacji oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji, nie może mieć zastosowania”.*

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 czerwca 2014r., sygn. akt II FSK 1819/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/4CDACF67AF>):
 - *„Okoliczność, czy wydatek został sfinansowany bezpośrednio z rachunku ZFRON, czy ze środków przedsiębiorcy, a następnie "zrefundowany" (zwrócony) ze środków tego rachunku dla potrzeb możliwości uwzględnienia wydatku jako kosztu uzyskania przychodów nie może mieć znaczenia. Istotne jest to, że w sensie ekonomicznym wydatki sfinansowane zostały ze środków ZFRON oraz wydatkowane zostały w celu uzyskania przychodów (art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f.) na cele przewidziane w ust. 4 art. 33 ustawy o rehabilitacji. Zakład pracy chronionej na takim sposobie rozliczania wydatków nie korzysta, a wręcz przeciwnie - angażuje swoje środki obrotowe na cele zatrudnionych osób niepełnosprawnych, a dopiero później otrzymuje ich zwrot. Nie istnieje regulacja zakazująca wprost pokrywania z funduszu ZFRON wydatków uprzednio poczynionych na wskazany w przepisach cel z bieżącego rachunku bankowego lub innych funduszy”.*

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 marca 2013r., sygn. akt II FSK 1567/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/0F6AD7F2EE>):
 - *„Prawidłowe jest bowiem stanowisko Sądu przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż dla zakwalifikowania danego przedsięwzięcia (inwestycji) jako realizowanego na rzecz zatrudnionych osób niepełnosprawnych nie jest wymagane i konieczne, aby służyło ono tylko i wyłącznie osobom niepełnosprawnym, nie zaś wszystkim zatrudnionym w zakładzie pracy. Podobnie jak nie można wykluczyć z tego pojęcia przedsięwzięć, które podejmowane są zarazem w ramach realizacji ogólnej strategii i rozwoju firmy i przy tej okazji służą jednocześnie szeroko rozumianej rehabilitacji osób niepełnosprawnych”.*

- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 maja 2008r., sygn. akt II FSK 1192/07 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/4B8C9712BB>):
 - *„za błędny należało uznać pogląd wyrażony przez organy podatkowe oraz zaaprobowany przez Sąd pierwszej instancji, iż za nadpłatę w rozumieniu przepisu art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej należało uznać tylko tę część podatku dochodowego obliczonego od dochodu objętego zwolnieniem, która podlegała przekazaniu na Zakładowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (ZFRON). Skoro bowiem zwolnieniem objęta została cała kwota podatku dochodowego, to równocześnie stanowiła nadpłatę w rozumieniu ostatnio powołanego przepisu”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2019r., sygn. akt V SA/Wa 1511/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/8A6FC80AA8>):
 - *„Zasadnie zatem skarżąca stwierdza, że nieterminowe pokrywanie przez pracodawców miesięcznych kosztów koszty płacy, o którym mowa w art. 26a ust. 1a1 pkt 3 ustawy o rehabilitacji i art. 26a ust. 4 ustawy o rehabilitacji odnosi się wyłącznie do kosztów płacy pracownika niepełnosprawnego, a nie pracowników ogółem. Sąd wyjaśnia, że rolą Prezesa PFRON jest ograniczona do kontroli działalności pracodawcy w zakresie odnoszącym się tylko do osób niepełnosprawnych, a nie w całej rozciągłości, która nie ma wpływu na wynagrodzenie osób niepełnosprawnych. W wypadku, gdy nie ma żadnych wątpliwości, że koszty płacy osoby niepełnosprawnej zostały pokryte w zgodzie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, to niepokrywania kosztów płacy osób pełnosprawnych w wymaganych terminach organ nie może oceniać w kontekście art. 26a ust. 1a1 pkt 3 i art. 26a ust. 4 ustawy o rehabilitacji”.*

- Postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 lipca 2018r., sygn. akt III SA/Wa 1214/18 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/B054C36ECB>):
 - *„argumenty i okoliczności przytoczone przez Skarżącą we wniosku dają podstawy do stwierdzenia, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki wskazane w art. 61 § 3 p.p.s.a. umożliwiające wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji. Dokonując oceny zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania przedmiotowej decyzji Sąd wziął pod uwagę wysokość zobowiązania podatkowego, którego decyzja ta dotyczy. Wartość przedmiotu sporu wynikająca z decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie, wynosi 1.718.224 zł co jest kwotą znaczną, szczególnie w zestawieniu z trudną*

sytuacją finansową Skarżącej. W tym zakresie Sąd w pełni podzielił pogląd Skarżącej, iż wykonanie zaskarżonej decyzji może narazić ją na niebezpieczeństwo spowodowania trudnych do odwrócenia skutków i wyrządzić jej poważną szkodę, poprzez niekorzystne rozporządzenie mieniem jak również może doprowadzić do likwidacji Skarżącej”.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2017r., sygn. akt III SA/Wa 249/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/9FFC1E7D78>):
 - *„Przyjąć zatem należało, że wykładnia systemowa wyprowadzona z norm zawartych w art. 33 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 3 oraz w art. 38 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.p.d.o.f. prowadzi do wniosku, że pojęcie dnia, w którym uzyskano środki w przypadku obowiązku odprowadzania pobranych zaliczek na podatek na ZFRON należy utożsamiać z terminem wpłaty pobranych zaliczek na konto urzędu skarbowego, o jakim mowa w art. 38 ust. 1 u.p.d.o.f., tj. 20 dniem miesiąca następującego po miesiącu pobrania zaliczek”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 lipca 2016r., sygn. akt III SA/Wa 1911/15 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/0702DE5F18>):
 - *„Konsekwencją uznania za zasadny powyższego zarzutu jest również stwierdzenie naruszenia art. 33 ust. 4a pkt 2 ustawy o rehabilitacji, poprzez jego bezpodstawne zastosowanie, w zakresie, w jakim wynika to z błędnej wykładni art. 33 ust. 3 pkt 3 tej ustawy, co do terminu przekazywania środków na ZFRON”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2017r., sygn. akt III SA/Wa 4696/15 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/5B2038CD96>):
 - *„Przekładając powyższe rozważania na przedmiotową sprawę wskazać należy, że organ wydając zaskarżoną decyzję uchylił się od rozstrzygnięcia istoty sprawy administracyjnej”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2019r., sygn. akt III SA/Wa 20/19 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/820C0524F0>):
 - *„Organy powinny dokonać badania zgodności zakwestionowanych wydatków nie tylko w związku z realizacją programów indywidualnych, ale przeanalizować ich poprawne wydatkowanie w kontekście pozostałych obowiązujących przepisów w tym zakresie, pod kątem ich wykorzystania dla potrzeb osób niepełnosprawnych”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 września 2017r., sygn. akt III SA/Wa 2956/16 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/546DC5FC32>):
 - *„W ponownym postępowaniu, rozpatrując wniosek o wypłatę oprocentowania nadpłaty we wpłatach na PFRON Organ uwzględni przedstawioną wyżej wykładnię art. 78 § 3 pkt 3 lit. b) Ordynacji podatkowej, zgodnie z którą niewydanie przez organ decyzji stwierdzającej nadpłatę w terminie 2 miesięcy od złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty stanowi przesłankę powstania prawa do oprocentowania nadpłaty mimo niezłożenia korekty deklaracji, skoro złożenie skorygowanej deklaracji nie było wymagane z tego powodu, że deklaracja była prawidłowa. To,*

czy nadpłata została zwrócona w terminie 30 dni od wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę (art. 78 § 3 pkt 3 lit. a) O.p.), nie rzutuje na prawo do oprocentowania nadpłaty na podstawie art. 78 § 3 pkt 3 lit. b) Ordynacji podatkowej”.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2017r., sygn. akt V SA/Wa 96/17 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DA089248A4>):
 - *„należy ponownie dokonać badania sytuacji ekonomicznej strony, biorąc pod uwagę nie tylko fakt, iż jest ona członkiem większej jednostki gospodarczej, lecz również, że zdołała przezwyciężyć okresowe trudności ekonomiczne”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 marca 2014r., sygn. akt III SA/Wa 2787/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/E9601290F9>):
 - *„Skoro Minister w uzasadnieniu zaskarżonej stwierdził, na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, że skarżąca Spółka nigdy nie skorygowała deklaracji we wpłatach PFRON za 1999r., nie doszło też do wydania przez Prezesa PFRON decyzji, w której określono by inną wysokość zobowiązań za PFRON niż zadeklarowana przez skarżącą Spółkę z ww. tytułu (nie wiadomo więc na jakiej podstawie uznano, że w sprawie istnieje zaległość podatkowa); nie wydano też postanowień zaliczających dokonane wpłaty (stanowiące zdaniem Skarżącej nadpłatę) na poczet zaległości podatkowych, zaś wynik kontroli w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych nie może mieć przesądzającego znaczenia w sprawie – to organ odwoławczy ponownie rozpatrując sprawę powinien zastanowić się, jaką decyzję należało wydać przed organem pierwszej instancji, w związku z istnieniem ww. niespornych okoliczności oraz czy możliwe było w tej sytuacji odmówienie stwierdzenia nadpłaty, czy też istniały podstawy prawne do stwierdzenia tejże nadpłaty”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2013r., sygn. akt V SAB/Wa 40/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/1C3EFF2299>):
 - *„Opóźnienie obliguje Sąd do podjęcia działania dyscyplinującego organ, co jest równoznaczne z nałożeniem obowiązku wykonania wskazanych czynności w terminie określonym w wyroku”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 stycznia 2012r., sygn. akt V SAB/Wa 19/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/E20404AAB5>):
 - *„Z bezczynnością organu administracji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprowadził prowadził postępowanie w sprawie, ale - mimo istnienia ustawowego obowiązku - nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub innego aktu, lub nie podjął stosownej czynności”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 lutego 2013r., sygn. akt V SAB/Wa 37/12 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/26AD8E9129>):
 - *„Niezależnie od istniejących trudności PFRON powinien w sposób bardziej zorganizowany podejmować wcześniej odpowiednie działania w sprawie (np.*

wezwanie strony skarżącej do przesłania dokumentów niezbędnych do uzgodnienia salda) i bardziej skutecznie (np. domaganie się wypożyczenia akt od Prokuratury)”.

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 grudnia 2014r., sygn. akt V SA/Wa 1654/14 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DCF63251AF>):
 - *„Odnosząc się do argumentu, iż to Prezes Zarządu PFRON jest dysponentem środków Funduszu a nie Minister Pracy i Polityki Społecznej, wskazać należy, że skarżąca nie domaga się od Ministra dokonania faktycznej wypłaty zaległego dofinansowania, a jedynie orzeczenia o istnieniu prawa do jego otrzymania, które to orzeczenie będzie podstawą dokonania przez PFRON stosownych czynności technicznych zmierzających do przekazania środków pieniężnych”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt III SA/Wa 514/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/07FD9794AC>):
 - *„W stosunku do Skarżącej kontrola podatkowa przeprowadzana była w trybie przepisów O.p. Oznacza to, że osoby przeprowadzające powyższą kontrolę uprawnione były na podstawie upoważnienia udzielonego im w trybie art. 283 § 1 O.p. do dokonywania czynności, opisanych w art. 286 O.p., jednak wyłącznie w odniesieniu do zakresu kontroli wskazanego w upoważnieniu. W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że ustalenia zawarte w protokołach kontroli doręczonych Skarżącej 22 lutego 2007r. oraz 18 kwietnia 2007r. dotyczące sposobu wykorzystania środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych uznać należy za poczynione z naruszeniem prawa. W konsekwencji, w tym zakresie protokoły kontroli podatkowych nie mogły stanowić dowodu w postępowaniu mającym na celu określenie wysokości wpłaty na PFRON w trybie art. 34 ust. 4a u.r.z.o.n.”*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2011r., sygn. akt V SA/Wa 1287/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/AE4C9169E7>):
 - *„przy ponownym rozpatrzeniu sprawy należy zbadać czy wobec strony na dzień złożenia wniosku Wn-D za miesiąc lipiec 2010 r. zachodzi przesłanka z art. 1 ust 7 lit. c rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 tj. podleganie zbiorowemu prawu w sprawie niewypłacalności warunkującej uznanie przedsiębiorstwa strony za zagrożone, gdyż jak już wcześniej wskazano art. 11 ust 2 Prawa upadłościowego i naprawczego nie można interpretować opierając się wyłącznie na bilansie, który jedynie porządkuje majątek przedsiębiorcy według źródeł jego finansowania”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2011r., sygn. akt III SA/Wa 1303/10 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/EB503BCCFA>):
 - *„nie do przyjęcia jest stanowisko Ministra Pracy i Polityki Społecznej, który w zaskarżonej decyzji z dnia [...] marca 2010 r. Nr [...] wyjaśnił, że skoro wpłat na konto Funduszu w dniach 2-3 kwietnia 2003 r. strona dokonała sama, o czym przesądzają kserokopie poleceń przelewów bankowych, to świadczy o tym, że strona uznała tym samym prawidłowość ustaleń Urzędu Kontroli Skarbowej oraz zasadność dokonania wpłat na PFRON, co stanowi argument na rzecz obrony tezy, że przedmiotowe wpłaty nie stanowiły nadpłaty”.*

- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 maja 2011r., sygn. akt V SA/Wa 1876/10 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/65F8C7D0EF>):
 - *„Oceniając materiał dowodowy w sprawie pod kątem spełnienia przez I. S. P. Sp. z o.o. we W. przy składaniu drogą elektroniczną w dniu [...] lipca 2004r. wniosku o wypłatę dofinansowania za okres sprawozdawczy maj i czerwiec 2004r., należy mieć na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 lutego 2007 r., sygn. akt P 25/06, w którym orzeczono, że art. 26c ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 1a i ust. 6 ustawy o rehabilitacji zawodowej w zakresie, w jakim ogranicza możliwość złożenia miesięcznych informacji o wynagrodzeniach, zatrudnieniu i stopniach niepełnosprawności pracowników oraz możliwość złożenia wniosku o wypłatę miesięcznego dofinansowania za dwa miesiące tylko do formy transmisji danych w formie dokumentu elektronicznego, bez zapewnienia innego sposobu dokonania tych czynności w sytuacji, gdy skorzystanie z tej drogi transmisji danych stało się obiektywnie niemożliwe lub istotnie utrudnione, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 oraz art. 69. Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2008r., sygn. akt V SA/Wa 2284/07 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/75C1A3D0EE>):
 - *„naruszona została zasada proporcjonalności poprzez zachwianie proporcji pomiędzy efektami kwestionowanej regulacji a zakresem ciężarów nakładanych na obywatela, gdy ciężarem związanym z obowiązkiem informacyjnym jest ryzyko utraty prawa do należnego pracodawcy dofinansowania z powodu niezłożenia w ustawowym terminie koniecznych wniosków i informacji w ustawowo określony sposób”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 listopada 2009r., sygn. akt V SAB/Wa 15/09 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/D428E3DD5F>):
 - *„W tych warunkach oczywistym jest stwierdzenie przez Sąd beczynności organu i zobowiązanie tegoż organu, tj. Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych do rozpoznania w/w wniosku skarżącej w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku”.*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 4 września 2007r., sygn. akt I SA/Ke 273/07 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/DD656C3647>):
 - *„wbrew twierdzeniom organu odwoławczego także przejawem (elementem) rozpoczęcia realizacji takiego przedsięwzięcia może być zakup środków trwałych. Nie istotny jest sposób zakupu (finansowania) środka trwałego, a jego cel, przeznaczenie. Organy podatkowe także w sposób nieuzasadniony utożsały inwestycję z procesem budowlanym, który jest pojęciem o wiele węższym zakresie. W zaskarżonych decyzjach organ nie wskazał przesłanek pozwalających na zrównanie zakresu tych pojęć”.*
- Postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu z dnia 21 kwietnia 2011r., znak: SKO-53-167/11:

- *„Nie można zgodzić się z opinią wskazaną w uzasadnieniu żalonego postanowienie, że środki pochodzące ze zwolnienia w podatku od nieruchomości mogły być wydatkowane w okresie faktycznego korzystania ze zwolnienia tak więc obecnie nie jest możliwe wystawienie zaświadczenia o żądanej treści, bowiem żaden przepis ustawy nie zawiera takiego ograniczenia”.*